

IFJÚ ÉVEK

Rejtvényrovat.

Kedves Olvasóink! Lapunk 2. száma — mint tudjátok — rajtunk kívül eső okokból 10 napi késéssel jelent meg. Ez viszont — ezt meg már mi tudjuk — azt idézte elő, hogy igen sok helyen csak a hónap végén kerülhetett olvasóink kezébe az „Ifjú Évek“. Így a rejtvényfejtéseknek a kitűzött határidőre való beküldése egyeseknek teljesen lehetetlenné vált. Mivel ezek önhibájukon kívül elmaradnának a pontversenyben, úgy véltük igazságosnak, hogy

- a 2. szám rejtvényeinek megfejtését a
3. szám megfejtési határidejéig elfogadjuk.

Ez teljesen kivételes és tisztán az említett körülményekből folyó intézkedés, mely a jövőre nem vonatkozik.

Akik tehát még nem küldték be a 2. szám rejtvénymegfejtését, pótolhatják mulasztásukat.

Ezeket azonban arra kérjük, hogy ha egy levélben küldik is a két megfejtést,

feltétlenül írják két külön papírra, mindkettőn feltüntetve a nevet és az egyéb szükséges dolgokat.

(A gyöngébbek és a szófogadatlank kedvéért közlöm a „külön“ papír néhány ismervét, mert az a szomorú tapasztalatom, hogy eddig

sokan nem voltak ezzel tisztában. Legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy nem függ össze más papírral. Ez akár milyen különös, de így van. Eme furesa tulajdonságából — kis túlzással úgy mondhatnám, hogy — **logikusan** következik a másik: a külön papírt ide vagy oda vihetem, tehetem anélkül, hogy egy másik papír is vele jöjjön. Tehát nem lehet a külön papír fogalmába venni a papír úgynevezett **másik** oldalát. Ez csak látszat. A látszat pedig csak. Megesalni pedig ne hagyjátok magatokat.

A külön papír, főnti érdekes tulajdonságai ellenére is, házilag is könnyen készíthető. Hogy hogyan, azt már nem árulom el. Csak annyit mondok, hogy a művelethez elegendő egy olló vagy egy bieska.)

Eme rövid kitérés után már csak azt kell közölnöm, hogy jelen számunkban a felsorakoztatott okok miatt nem találjátok meg a rejtvények helyes megfejtését és a megfejtők névsorát. Ez összefoglalva a következő számunkban jön.

Az alábbi rejtvények megfejtési határideje november 30.

A 2. és 3. szám nyerőinek nevét a 4. számunkban közöljük. Minden alkalommal ketten nyernek: egy I. és egy II. csoportbeli.

A pontverseny folyik tovább.

1. Mik ezek?

1. **SZLGYRZSBTLVLTMGRT**
2. **TTZDMSTVGYSH**
3. **ZGZJBGRNKMGYFLNK**
4. **SZRZGNHLLGTJKKL**
5. **TTLNDHLNDKLL**
6. **BLSRSKTRGNTP**

Hat nagyon ismert verssort írtunk le, de kifelejtettük belőlük az összes magánhangzókat. Írjátok meg, hogy melyek ezek a sorok. Két sor megtalálása 1 pont. Nagyon könnyű!

2. Betűrejtvények.

(Egyenként 2 pont)

(Marschalkó Gyula)

1.

ÁR—ik

3.

penna—L ék R ész

IFJÚ ÉVEK

XI. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM.

BUDAPEST, 1932. NOVEMBER 10.

A lützeni hős emlékére.

1932. évi első számunk vezető helyén ezt olvastátok: Legyen ez az év a Gusztáv Adolf emlékeztető! Bizonyosan többen gondolkoztatok azon, hogy miért kell ebben az évben őrá emlékeznetek, vagy miért kell most inkább hálával idéznetek nagy nevét, mint máskor. Hiszen a nevéről elnevezett Gusztáv Adolf-Egyesület immár 200 éve végzi egyháztámogató áldásos munkáját. — Hát megmondom: most teszi időszerűvé a haladó évek folyása a Gusztáv Adolfról való megemlékezést, mert most, novemberben van háromszáz éve annak, hogy a Wallenstein-nál vívott lützeni csatában életét áldozta a protestantizmusért.

Nem akarom életét itt elmondani, nem is vázolom történelmi szereplését, mert hiszen ezt vagy megtanultátok már egyháztörténeti vagy történelmi óráitokon, vagy pedig meg fogjátok tanulni. Itt arra mutatok rá, hogy a 38 éves korában elesett hős svéd király már 17 éves korában trónra lépett, s mikor már évek során tombolt a harmincéves háború, beleszólt ő is hitsorsosainak támogatására. Ekkor már nagy mult állott mögötte: háborúzott Dániával, Oroszországgal, legyőzte a lengyeleket. Így méltán várhatott tőle a protestantizmus eredményes segítségét. Ő meg is hozta hitéért a legnagyobb áldozatot: *nyugodt otthonából, királyi trónusáról, édes hazájából eljött idegen országba, hogy harcoljon, mert hívta őt a hite, parancsolt neki a szíve, hogy segítsen.*

És látjátok, ezért kell Gusztáv Adolf emlékét ünnepelnünk, ezért kell róla megemlékeznünk. Segítője volt hitsorsosainak: erre kell nekünk is a magunk körében törekednünk; helytállt a csatatéren: így kell nekünk is helytállanunk az élet csatatéren evangélikus egyházunkért. Látjátok: ő el-

Gusztáv Adolf.

esett, de megmaradt vallásunk, áll egyházunk, melyet akkor az erősebbek — épügy, mint ma is — nagyon szorongattak, s melynek elvesztésétől lehetett tartani. Nem vártak, nem tétovázott, hanem cselekedett: és ezért kell az ifjúságnak tőle példát vennie; az ifjúságnak, mely még tud csele-

kedni. *Nem szavakkal dobálózni, hanem tenni: ez legyen jelszavunk!* Gusztáv Adolf életében ragadja meg lelketeket az, hogy 17 éves, ifjúkorában lett király, és 38 éves koráig, mikor élete fonala megszakadt, folyton cselekedett. Ma, amikor mindenki szónokol, amikor szavakban élünk mindenütt, az ő tetterős egyénisége vezessen; vezesse fő-

ként az ifjúságot. Ha megtanuljátok Gusztáv Adolf példájából azt, hogy hitetekért tenni kívánjatok, nem a harctéren, nem karddal, hanem az élet munkájában: ha segíteni tanultok nem a nagy messzeségben, hanem közvetlen közeletekben: akkor valóban Gusztáv Adolf emlékezetéé volt ez az év. De övé kell, hogy maradjon a jövődő is.

Gusztáv Adolf szellemében.

„A reformáció emlékét ünnepeljük ma. Protestánsok! Ismeritek e nap jelentőségét, tudjátok, mit köszöntök neki. Milliók örülnek veletek . . . a világ minden részében az evangéliumi világosságának. De ki számlálja meg azokat, kikhez nem zendül ma az evangéliumi prédikáció, . . . akik külsőleg elnyomva, anyagi viszonyaik által akadályozva, még gyülekezetté sem alakulhattak, kiknek ninesenek papjaik és tanítói, templomaik és iskoláik! Csoda-e hát, hogy így . . . a folyton megújuló hiterősítés híján sokan . . . könnyű prédájává lesznek a kísértőknek? „Mindenkivel jót tegyetek, de kivált a ti hitetek eselégeivel“ és tudjátok: „az a Krisztus iránti szeretetet, hogy legeltessük az Ő juhait.“ Igaz: az Ő juhait minden keresztyén ember, és szégyen arra, ki jótetteiben a felekezetet tudakolja . . . De mégis, ha igaz keresztyén szellemben örömmel teszték is jót mindenkiel, mindenekelőtt protestáns testvéreitek tarthatnak számot segítségetekre . . . Szenteljétek meg a mai napot azzal az elhatározással, hogy a segítségre szoruló protestáns gyülekezetek támogatására alakítotok.“

E szavakkal hívta fel Dr. Zimmermann Károly, darmstadti lelkész 1841. október 31-én a német protestánságot egy jótékony egyesület alapítására. És e szavak nyomán erősödött meg és lett hatalmas az addig ismeretlen és csak szerény keretek közt munkálkodott Gusztáv Adolf-Egyesület. De ezek a szavak a protestáns keresztyénségnek nem csupán akkori helyzetét festik. Jellemzők ezek a gondolatok a mai viszonyokra is. És különösképpen jellemzik a magyar evangélikus diákság helyzetét. Mert az evangélikus diákság nagy része hazánkban éppen olyan helyzetben kénytelen tanulmányait végezni, mint amilyen helyzetben a protestánsok egy része akkor élt. Hogy ez, sajnos, így van, azt a következő adatok bizonyítják: Az evangélikus középiskolás tanulóknak kb. kétharmada jár **nem evangélikus** iskolákba, és ott a tanulóknak 6%-át teszik ki. Azonban ez az arány sokszor még kedvezőtlenebbül alakul ki egyes iskolákban. Van úgy, hogy a tanulóknak csupán 2%-a evangélikus, vagyis száz diákból csak kettő az evangélikus tanuló. (A református vallásúaknál is majdnem ez a helyzet.) Hogy ezeknek

Firenze: Az Uffiziák és Palazzo Vecchio.

hitbelileg milyen súlyos a helyzetük, az nem szorul bővebb megvilágításra. És hogy ezek hitbelileg erősítésre szorulnak, ahhoz sem férhet kétség.

Mi, akik protestáns iskolákba járunk, zavartalanul és boldogan ünnepeltük október 31-ét. Adjunk hálát azért Istennek, és köszönjük meg jóságát. De mi sem fedleküzünk meg azokról a diáktársainkról, akik szintén rajtuk kívül álló okokból nem ünnepelhetek velünk. Ezekkel a diáktársainkkal szemben nekünk vannak kötelességeink. És pedig el nem mulasztható kötelességeink! Rájuk kell elsősorban gondolnunk, velük kell jót tennünk, értük kell fáradoznunk. És amint akkor a kedvezőbb helyzetben lévő német protestánsok összefogtak, hogy hitsorsosaikat megmentsek, úgy fogjunk össze mi is tanulótársaink megsegítésére!

Hogy segíthetünk tehát protestáns diáktársainkon? Hogyan erősítjük meg őket hitükben? Hogyan tarthatjuk meg őket az egyház számára? Ezekre a kérdésekre igyekszem a következőkben választ adni.

A diáktársainkról való gondoskodás két irányban történhetik: anyagiak és lelkiek által. *Anyagi segélyt* a Gyámintézet nyújt, amely az erre fordított összeget adakozással gyűjti össze. Ebben az adakozásban részt vesznek a tanulók is. És ennek a közös adakozásnak magasabb jelentősége is van. Mi — evangélikusok — kevesen vagyunk itt Magyarországon, ezért fel kell tudnunk mutatnunk egyházunk egységét, ha továbbra is élni akarunk. De miben áll ez az egység? Nem a külső szervezetben és nem a formákban. Mert az, ami az egyház minden tagját lélekben egybeforrasztja, és az egyházat erőssé kovácsolja, a hit és a hitből kinövő szeretet-

munkásság. És egyetértésünket azzal bizonyíthatjuk be legjobban a világ előtt, ha testvéreinket támogatjuk.

De ennél az anyagi segítségnél fontosabb a *lelki támogatás*. Ez így talán kissé könnyebbnek tűnik fel, mint amilyen az valójában. Nagy ügybuzgóság, jóakarát, kitartás kell ehhez a munkához. Elsősorban kapcsolatot kell keresnünk társainkkal. Ez a kapcsolat kétféle lehet: közvetlen és közvetett. A közvetlen kapcsolat létrejöttéhez szükséges, hogy egymással rendszeresen találkozhassunk. Ez a rendszeres találkozás a *konferenciákon* valósulhat meg. Ezeknek megint kettős céljuk van: egyrészt tanítanak és nevelnek, másrészt alkalmat adnak arra, hogy az evangélikus ifjak egymással megismerkedhessenek. De ezen az úton csak azokkal érintkezhetünk, akik Budapesten laknak, és a vidékiek is csak a közvetlen közelükben tartott konferenciákra járhatnak el.

A tágabb körben való megismerkedésre az egyházi ifjúsági lapok adnak módot. Ilyen lapunk az *Ifjú Évek*. És az ilyen lapok jelentőségét éppen e nemű ténykedésük folytán tartom nagynak és fontosnak, mert összetartják és erősítik az egész ország evangélikus ifjúságát. Erre a nagy és fontos misszióra azonban csupán erős és eleven lap képes. Ezért mindnyájunk kötelessége, hogy az Ifjú Éveket küldetésében segítsük és támogassuk azáltal, hogy előfizetőinek és munkatársainak sorába lépünk.

Igen alkalmas mód még az ismerkedésre: a *levelezés*. A levelezés által a legszorosabb kapcsolat áll elő a levelezők közt, mert a levélben mindenki kiönti lelkét, keserűségét és örömét egyaránt, és így bő alkalom nyílik megtudni, mi fáj neki, és hogy hogyan kell a sebet gyógyítani.

És most térek rá tulajdonképpen a legfontosabb dologra, *miért is kell nekünk diáktársainkkal törődnünk.* Mert az előbbieket csak eszközei egy fontosabb célnak: hogy a más vallásúak közt élő társaink érezzék, hogy nincsenek magukra hagyva; érezzék, hogy törődnek velük, hogy vannak olyanok, akik küzdelmüket megértő szív-

vel nézik, és ha kell, segítségükre is sietnek. Ez a tudat pedig megnyugtat, felemel és erőt ad a további küzdelmekre.

Ha így segítünk diáktársainkon és így küzdünk értük, akkor Gusztáv Adolf szellemében fogunk munkálkodni.

Maier András,

a budapesti ev. gimn. tanulója.

Az aszódi Petőfi-Önképzőkör ötvenéves jubileumára.

Októberben volt ötven éve annak, hogy a régi kis gimnázium negyedik osztályának tanulói arra kérték Csengey Gusztáv tanár urat, hogy más iskolák példájára alakítson önképzőkört. E nemes kívánság feltörésében nagy része volt Csengey nevelő egyéniségének. Hiszen már híres volt Fogoly lengyel című költeménye, melyet mindenütt szavaltak, tudták a diákok, hogy a Ballag már a vén diák szövege az ő mesteri fordítása; regényében, a Mocsarak királyában az angol ezerév előtti mult képeit rajongva olvasta minden ifjú. Hullámok közt e. regényének tiszta idealizmusa, a Gavallérok és Címer rabjainak realizmusa, epedő és enyelgő lírája irodalmi nevét biztosították.

De akkor még éltek az irodalmi hagyományok is az aszódi köztudatban. Éltek még öregek, kik látták, mikor Kazinczyt erre vitték Kufsteinből Munkácsra további fogságba, kik a Podmaniczky bárói kastély tornácán látták kipirult arccal üldögelni Vörösmartyt, amint kedvtelve idézgette saját versét: Fölfelé megy

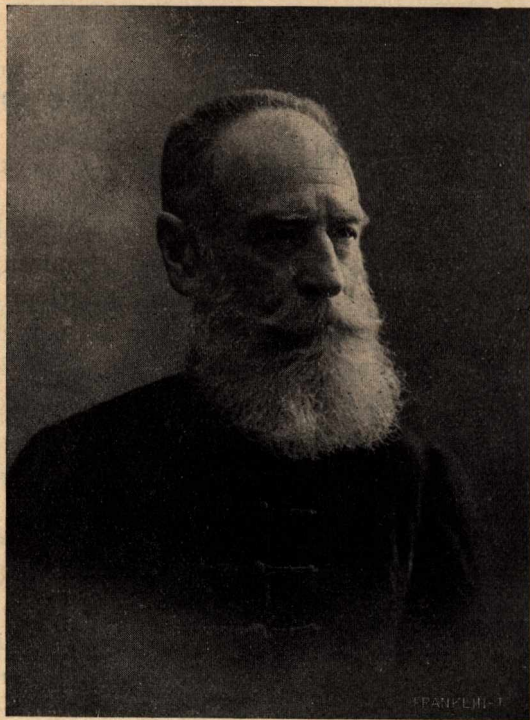
borban a gyöngy, jól teszi . . . Még emlegették Podmaniczky Júliának és Jósika Miklósnak az itteni gesztenyefák alatt szövögetett siring tartó hűségét. Még emlekeztek mély tűzű kék szemére annak a diáknak, ki itt szeretett először, itt írta első verseit, s innen indult a színház világot jelentő deszkáira, hogy azután Petőfi Sándor néven a magyar lélek menyeket verdeső egének legkáprázatosabb üstököse legyen. A kockás ruhájú Podmaniczky Frigyes báróra, Lisznai Kálmánra is közvetlenül emlékeztek sokan. Ebben az időben kerültek ki az itteni iskola padjaiból: Gerő Károly, a színműíró, Darvai Móric, a természettudós, Moravcsik Géza, az esztétikus, Ompolyi Ernő hírlapíró, hogy napjainkban utódjuk legyen a nem rég koszorút nyert Falu Tamás.

Csengey meghallgatta az ifjúság kérését, s megalkotta a ma is érdemesen működő önképzőkört. Erre kötelezte őt az evangélikus mult: mert tudott dolog, hogy az első önképzőkört a soproni evangélikus lyceumban Kis János és társai al-

kották meg 1790-ben „magyarul tanuló társaság“ címen. Ennek szabályzata csak négy pontból állott: minden szombaton két órát áldoznak összejövételre — mindenkinek el kell végeznie a kiosztott munkát — a bírálatért senki se haragudhatik — jelentős ok nélkül elmaradni nem szabad. Az evangélikus iskolák minden-

tápolói voltak a felekezetek testvéri megértésének is. Ki felejthetné el azt, hogy az evangélikus Berzsényi verseinek kiadására a pénzt a pesti katolikus növendékpapok önképzőkörében adják össze?! . . . Nemzetiségi besúgásra Bécs is észrevette a társulások nemzetépítő erejét s a 40-es években egymás után tiltot-

Csengey Gusztáv.

felé követték a példát, úgy hogy Kazinczy méltán mondhatta: „Minden kétségen felül vagy, hogy a Lutheránusok oskoláiból kerülnek ki azok az ifjak, akik Aesthezissel dicsekedhetnek.“ Ezeket nevezte ő „istenfiaknak.“

Azonban az irodalmi és nyelvművelő célzaton felül az önképzőkörök melegségei lettek a nemzeti érzésnek, de is-

tak be, vagy helyeztek felügyelet alá önképzőköröket. Mégis innen került ki Kossuth lángszavára a honvédség harmada, s a világosi elborulás után ezek meghitt tűzhelyén parázslott hamvában a szikra. Itt szavalgatták „A walesi bárdok“-at, tudva, hogy célzatuk hová vág; itt a Fogoly lengyelt, értvén rajta a rab magyart.

A kiegyezés évében Eötvös miniszter első rendeletei közt ajánlja az önképzőköröket az iskolák figyelmébe. Hogy később nem mindenben felelnek meg hivatásuknak, annak oka a tévelygő vezetés volt. A mi iskoláink Rendtartása vezetésükben szabad kezet enged, s ez ötvenéves évforduló alkalmából három célgondolatot újítok fel:

Foglalkozzék itt az ifjúság az újabb kor irodalmának termékeivel és értékelésével; mert az iskolai irodalomtörténet-tanítás csak befejezett értékeléseket közöl. Az önképzőkörben kell megismertetni az élő jelent, melyből idővel történeti mult lesz. Nem kell félni az ifjú lelkek esetleges izlésbeli eltévelyedésétől, mert ha böles vezető mutatja be nekik az új világot, biztosabb lesz mozgásuk a vitatkozó irányok útvesztőiben.

Meg kell ismerkedni az önképzőkörökben az elszakított részek magyar irodalmával is, s ezt összhangba kell hozni csonka hazánk irodalmával. A Párizs mellett diktált béke kínpadjára vont ma-

gyarságnak csak ez az egybeolvadó hangja lesz elég erős arra, hogy felharogjon a történelem antennáján, s riadó-jával megállásra dermessze az ezeréves mult hóhérait, s az orkán dördülésével zúgja a nagy világ fülébe: Hozzatok a revíziót, adjátok meg helyét Magyarországnak a nap alatt! . . .

Ám a mult iránti hálás kegyeletet sem hagyhatjuk el. Szép példát mutattak egyes középiskolák abban, hogy elhunyt nagyok kiadatlan, vagy hozzáférhetetlen műveit napvilágra hozták. Az aszódi ifjúság is tehetné ezt, hisz annyi kiadatlan írása van még a kört alapító Csengey Gusztávnak is.

Mi e kegyeletes emlékezéssel az önképzőkörnek nem a sírjához, de a böleső-jéhez zarándokoltunk. Ott gyújtottunk új szövétneket, melynek szétszóródó fényével a jövő célkitűzéseinek irdatlan ugarára igyekeztünk útmutató világosságot vetni.

Dr. Oravecz Ödön.

Kócsán (fölnyenesen odaveti): Hát előfizettem! Tudd meg!

Cinóber: Mi közöm hozzá!

Kócsán: De hisz te mondtad!

Cinóber: Na, szevasz. Én sietek. (El akar menni.)

Kócsán (megragadja Cinóber karját, kérlelve): Gida, Gidácska, mondd meg már, mi lesz májusban.

Cinóber (ridegen és kereken): Nem lehet! Ez szerkesztőségi titok, s becsületem nem eladó. Tudd meg!

Kócsán (a dolog lényegére térve): Öt memphis?

Cinóber (kereken és ridegen): Ez becsületbe vág. — Tíz vagy semmi!

Kócsán (benne): Stimmt! Tíz! Várj itt! (El).

Mindennap — az Élet Könyvéből!

Ellentéteken keresztül — egység Istennel.

Nov. 10. Ap. esel. 8. 1—8. Az egyik munkája nyomán sírtak, a másik cselekedetein örültek az emberek. Gondoltál-e már arra, hogy a te életed könnyfakasztó, vagy könnyapasztó lesz-e az emberek számára? Örömszerző életet csak Istenben örvendező lélek élhet.

Nov. 11. Ap. esel. 8. 8—13. A nagy élet-ámítók „életművészetüket” csak addig gyakorolhatják, míg valaki le nem leplezi őket. A leleplezésnek csak akkor van értéke az életünkben, ha magunk is elismerjük és tanulságait levonjuk. A hencegő, krakéler megnyilatkozások üres lelket takarnak.

Nov. 12. Ap. esel. 8. 14—17. Az igazság Lelke nem vegyülhet bele emberi hazugságokba. Azért nem kapja meg a Lélek erejét Simon varázsló. Figyeld meg hencegő diáktársaidat, a számonkérés komoly pillanataiban nem tudják takarni hazug életüket. Akit az Isten Lelke táplál, annak nincs mit nagyhangú kijelentésekkel takargatnia.

Nov. 13. Ap. esel. 8. 18—25. Az ámítók benseje mindig „keserűséges méreg”. Azért minden áron, még pénz- és jellemfeláldozás árán is igazi erők birtokába akarnak jutni. Nagy, Isten előtti megalázkodásokon keresztül lehet csak kivedleni a hazugság kötötéséből. Így lesz a hazugságból igazság — Isten Lelkétől való kiigazíttatás . . .

Nov. 14. Ap. esel. 8. 26—33. Isten „járatlan” utakon vezeti le akarátát az embervilágba. Nem szereti a sablónokat. Ne gondold, hogy a bibliaolvasás tucateberré tesz. Az ige fényében fognak egyéniséged vonásai kiélesedni. Ha valamit nem értesz az igében, az csak azért van, hogy a járatlan út nehézségein át Istent jobban megismerd.

Nov. 15. Ap. esel. 8. 34—40. Nem csodálta-e már az olyan embereket, akik „teljes szívvel” voltak képesek hinni? Milyen örömmel járták életük útját! Mulandó örömeik hajszolásában csak az fárad el, aki nem tudja, hogy van más szívöröm is: a Krisztus elfogadása és követése. Amint az ige is mutatja, ennek megszerzése nagyon sok tépelődésbe és útba kerül.

Nov. 16. Ap. esel. 9. 1—4. Diáktestvérem, tudod-e miért hullott üresen sokáig az ige a szívembe? Pedig vágytam utána! Azért, mert azt hittem, nekem kell keresnem a Krisztust! S amikor te is rádöbbsz, hogy ő keres téged, hogy ő veti fel először a kérdést, mit kergetsz engem, s ő az, aki megtalált: Pál módjára, tehetetlenül fogsz összeroskadni.

Nov. 17. Ap. esel. 9. 5—9. Isten csak az olyan embereket tudja talpraállítani, akik összetörtek előtte. Csak engedelmessé szelődült lelkeket tud használni. Akik ellene rúgkapálóznak, azokat, mint Jónás prófétát, az élet viharába állítja. A viharos tengeren látszik meg az erő. Aki ott megállja a helyét, az lehet Isten szolgája.

Nov. 18. Ap. esel. 9. 10—16. Pál apostol Krisztus „választott edénye” volt. Milyen más lenne a keresztyénségünk, ha meggondolnánk azt, hogy „választottak” vagyunk. Minden Krisztus nevére keresztelt lélek ki van választva az üdvösségre! Ilyen nagy privilégium! S mégis csak edény, csak eszköz. Ami bennünk van, Isten kegyelme az.

Nov. 19. Ap. esel. 9. 17—22. Csodálatos dolog az, ha megnyílnak a szemek. Még nagyobb csodálatos vár reád, ha a téged megtalált Krisztus nyitja fel a szemed. Lassan mindent kezdesz átértékelni és az emberek

is kezdenek más véleménnyel lenni rólad. A körömszakadtig való ragaszkodás nem személyes értékeidért van, de a Krisztusért.

Nov. 20. Ap. csel. 9. 23—31. Hányszor szerepelt a történelemben a kőfalon leeresztett kosár. A gyöngé vasszőalkotmány és egy kötél megmentett emberi lelkeket az üldözéstől. A Sátán üldözési idején hányszor akar megmenteni téged az Isten kegyelemkötele, amellyel lenyúl érted. Nem lennél túlságosan balgatag, ha visszautasítanád?!

Nov. 21. Ap. csel. 9. 32—35. Nem kis vád a keresztyénségünk ellen az, hogy a Krisztus neve nem hatalom többé a szánkon. Valamikor a Krisztus neve által gyógyítottak az emberek; ma az élő Krisztusról keveset akarunk tudni. Nem gondolod, hogyha Krisztus él, akkor ő ma is hatalom? Nézz jobban körül s akkor te is meglátod!

Nov. 22. Ap. csel. 9. 36—39. Veszed-e észre, hogy az első keresztyének között mi-

lyen bensőséges volt a viszony? Minden bajukról és örömukről tudtak. Ha valaki meghalt, mint a futó tűz terjedt el a híre. Bizony azért is olyan kevés ereje van a keresztyénségünknek, mert közömbös lélekkel haladunk el egymás mellett! Ne légy közömbös, mert a közömbösség mindig lelkeket öl.

Nov. 23. Ap. csel. 9. 40—43. Tudod-e, hogy az emberek a legnagyobb csodákat és tetteket egyedül vívják meg?! Krisztus is ott győzött már a pusztában, amikor imádságos egyedüllét alkalmával távozásra bírta a Sátánt. Ismered-e az egyedüllét áldott pillanatait, amikor érted az Isten szívedbenéző, perzselő és megáldó tekintetét? Innen indul ki a harcos ifjúság élete, mely egyedül képes komoly férfiaságá érelődni.

Egyéni bibliaolvasáshoz december 9-ig ajánljuk a Cselekedetek 10, 11 és 12. fejezetét. A 10. fejezetet osszuk be a következő szakaszokra: 1—4, 5—8, 9—16, 17—22,

23—27, 28—33, 34—41, 42—48. A 11. fejezetet 1—10, 11—14, 15—18, 19—21, 22—26, 27—30. A 12. fejezetet 1—12, 13—17, 18—25. Figyeld meg a 10. fejezetben a pogányság éhezését a Krisztus evangéliuma után. De figyeld meg, hogy az ilyen éhséget csak Péter határozott bizonyoságtétele elégíthette ki. A 11. fejezetben lásd meg, hogy a külső formásokhoz való ragaszkodás sokszor megölheti a lelket, ha idejében nem vesszük észre a veszedelmet. Jó látni azt is, hogy Isten hatalmas országa kis emberek kis munkáin keresztül milyen csodásan terjed. A 12. fejezet hatalmasan bizonyítja, hogy Isten a nehezebb utakon szereti vezetni

ügyét e földön. A Heródesek, börtönök és mártíromságok is csak azért vannak, hogy ezeken keresztül emberi lelkek érjenek meg az ő aratására.

Figyelted-e, hogy szinte minden napon eléd állt a kérdés, hogyan lehetséges az, hogy annyi kínzó ellentétben keresztül lehet csak — egységre jutni Istennel. Az Istennel való közösség ára mindig az, hogy ellentétekbe jussak mindazzal, ami emberi, ami földi, ami a világhoz köt. Istennel való közösség meglátására csak annak nyílik meg a szeme, aki a világgal szemben beköti a szemét.

Zászkaliczky Pál.

KÉTMILLIÓ ALÁÍRÁST

vittek Mussolininek a magyar Társadalmi Egyesületek Szövetségének kiküldöttei. Reszketős kezű aggok írták le nevüket düledző betűkkel; kerges kezek szántottak tintabarázdákat a fehér papírra; vékony formás betűk simultak finoman egymáshoz... kétmillió magyar írta le nevét és küldte el csokorba szedve, kötetekbe fűzve boldog, idegen ország hatalmas Vezérének, aki felemelte szavát a magyar Igazságért.

Kétmillió aláírás kétmillió magyar szív hálás köszönetét jelenti. Olyan hálás nép vagyunk mi! Egy simogató szóért, egy kedves tekintetért odaadjuk az életünket is. Egy sorsunk felett elhullaajtott résztvevő könnyeseppet a szívünk véreseppjével hálálunk meg. Neki mit adtunk volna? Mindenből többje van, mint nekünk. Elküldtük néki szívünknek aláírással is megpecsételt hálás köszönetét.

Kétmillió aláírás kétmillió magyar szív

bánatát vitte el Itáliába, kétmillió magyar lélek csendesen fájó szomorúságát. Nyelvünket nem érti a boldog idegen ország hatalmas Vezére, de hátha kiolvassa egy-egy aláírásból a fájdalmas vágyat az elhagyott otthon után, az otthagyt virágtalan sírok után. Nyelvünket nem érti, de hátha megérzi, mennyire fáj nekünk az, hogy mindig mi vagyunk az árvák, az elhagyottak a pusztulásra ítélték; fáj, hogy másnak susog mesét a fenyves; fáj, hogy a Királyhágón túl nem hallik a magyar nóta; fáj, hogy másnak termi acélos búzáját a Bánát; fáj, hogy minden évben ezer meg ezer magyar gyermek születik csehnek, oláhnak, rácnak és tanulja meg elnyomói nyelvét, szokásait. — Nyelvünket nem érti, de hátha megérzi, hátha átérzi, hogy magyarnak lenni olyan bús és nehéz most.

De a kétmillió aláírás kétmillió magyar szív reménységét is elvitte. Azt a remény-

seget, mely kiragyog bánatunkból, azt a reménységet, mely naponként vallomássá formálódik ajkunkon: Hiszek Magyarország feltámadásában. Hadd tudja meg a Vezér, hogy nem fásult, csüggedt, reményvesztett nép vagyunk, hanem mi is hiszünk annak az igazságnak a diadalában, melyért ő fel-emelte szavát.

Kétmillió aláírás . . . de vajjon igazi hálát, igazi bánatot, igazi reménységet jelent-e?

Mert bizony meg kell mondanom, hogy az a kétmillió aláírás csak akkor jelent igazi hálát a mi nagy olasz barátunk iránt, ha ugyanakkor kétmillió magyar hálaimeádását is jelenti. Hálaimeádását Ahhoz, aki szent Fiát sem kímélte, hanem elküldte igazságért küzdeni, igazságért meghalni. Ahhoz, aki a politikai érdekek, nemzeti féltékenykedések szövevényes gordiusi csomóját is ketté tudja vágatni az igazság kardjával, melyet választott emberei kezébe ad.

Bizony nem lehet elhallgatnom azt sem, hogy az a kétmillió aláírás csak akkor vitte el kétmillió magyarnak nemzete elesettségén való igaz bánatát idegen országba, ha ugyanakkor kétmillió magyar szívnek igaz bűnbánata is eljutott az Isten trónusa elé. Mert *csak érzés* marad addig az én fájdalomam a Kárpátokért, Erdélyért, Bácskáért, idegenbe szakadt szenvedő véreimért, amíg bele nem nézek a Jézus Krisztus ragyogó tisztá szemébe és mint tükörben, meg nem látom benne az én nagy-nagy bűnömet: nekem kellett volna különbnek lennem, akkor ma nem kellene szobrot emelni a magyar fájdalomnak, nekem kell sokkal derekabb-

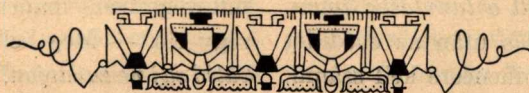
nak lennem, mint most vagyok, hogy a magyar örömeink is szobrot lehessen emelni végre. Csendes bús érzélem marad az én bánatom, amin elkesergek, amin elmerengek, mindaddig, amíg éloknek és munkáraindulásoknak izzó kohójává nem szenteli azt az én bűnbánatom. Tudom, így ezerszer jobban fog sajnálni, ami most is fáj, de igazi bánat lesz; nem csak érzés, hanem elsősorban akarat.

Bizony nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy a mi nemzeti reménységünk üres, puffogó frázis lesz ajkunkon mindaddig, amíg alapjává nem az Istenbe vetett szilárd, törhetetlen bizalmat tesszük. Bizony lélektelenül fogjuk eldarálni mindaddig a Magyar Hiszekegyet, amíg életünket nem fogjuk a Jézus Krisztusba vetett hitben élni. Bizony egészen reménytelen marad a mi sorunk addig, amíg annak a kezébe nem tesszük le, akié minden hatalom, s akinek a szíve örök szeretet.

Nemes és szép munkát végzett a Társadalmi Egyesületek Szövetsége, mikor összegyűjtött kétmillió aláírást és elküldte azt Mussolininek, mint a magyar hála, magyar bánat és magyar reménység bizonyosságát. De mennyivel igézetesebb és ígéretesebb dolog lenne az, ha naponként kétmillió magyar szív hálaadó, bűnbánó és kérő imádsága szállana az égék Urához.

Mert hiába, nagyon igaz a Péter hitvallása: Nem adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene *nékünk megtartatnunk*, mint egyedül a Jézus Krisztusé.

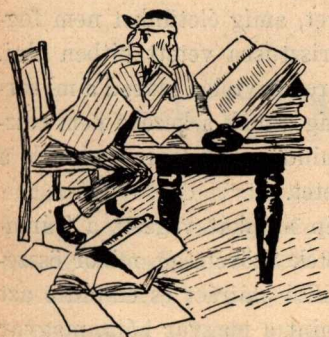
K. A.

Hogyan tanuljunk?

Nehéz és mindig időszerű kérdés az, amíg diák és amíg tanulni akaró, vagy tanulni kényszerült ember, felnőtt és gyermek egyaránt létezik. S úgyebár, mindig lesznek tanulnivalók, mert ha egyszer kivesznének, akkor nem lenne az emberi lét értékes, akkor kár lenne Isten szép világán a levegőt pusztítania az emberi fajnak, hiszen állati sorban élne. De még úgy sem, mert bizony az állat is okosodik, vagyis tanul élete folyamán.

De hát minket az érdekel, hogy a diák (fiú és leány) hogyan tanuljon. Kezdjük ott, hogy azt mondjuk meg, *hogyan ne kezdjen a munkába*. Hát úgy ne, mint bizony sokan teszik, hogy csak gyorsan akarnak át-esni ezen a szükséges rosszon, mint az átlagdiák a tanulást felfogja. Az ilyen diák hazasiet, s gyorsan nekiül a leckének és hirtelen vesz elő mindent, amit el kell végeznie. A hirtelen munka idegesítő, a hirtelen munkának nem lesz eredménye. *Általában lehetőleg pihenjen aggyal kell a tanulásba fogni*. Tehát az iskolai tanulás után az ebédidőt tanulási szempontból pihenésre kell szánni. Ekkor meséljük el otthon szüleinknek, hoz-

zártartozóinknak iskolai élményeinket. Nem tudom megérteni az olyan diákgyermeket, kinek iskolai élményei nem ismeretesek a szülei előtt. Ha eltitkolják a család előtt azt, hogy mi történt velük délelőtt, hogyan akarják akkor, hogy nekik azután munkájukban szüleik támogatással szolgálhassanak; márpedig erre legalább is buzdítás formájában szükségük van. Tehát az ebédszünet után vegyünk elő a feladatokat. *Ne rosszkedvűen*, ne előre bosszankodva, hogy mennyi a lecke, *hanem jókedvűen*, mert a jó kedvvel végzett munka lesz csak könnyű és eredményes. A harag, bosszúság rossz tanácsadó és gátlója minden komoly munkának. Azután *ne azt nézd, hogy mennyi a lecke, hanem egy részt végy elő belőle s ezzel foglalkozzál behatóan*. Mit jelent ez? Ne gondold arra, mi van még hátra, hanem arra az egyre tedd rá lelkedet, akkor el is végzed sokkal gyorsabban, mint előre gondoltad volna. Ez a tanulás művészete. Ha pl. könyv nélküli (nem „kívülről” tanulni való, e kifejezés németes!) leckéd van, akkor olvasd el először egészében a költeményt, s mikor már megértetted, tartalmilag egészen ismered, akkor kezd el részletekben szó szerint megtanulni. Épígy gondosan „vágd be” az idegen nyelv szavait: jegyezd meg magadnak, hogy nyelvtanulásban bizony be kell szedned, amit el akarsz sajátítani, mert ha nem teszed ezt, később bosszulja meg magát. — *S egymás után szedd elő, amit feladatul kaptál*. Mindig a jelennek élj; ezt úgy kell érteni, hogy ne kalandozzon eszed tovább arra, hogy még mit kell végezned, hanem mindig csak egyet végy elő. — Meg kell szoknod azt is, hogy *külső zaj ne zavarjon*. Hiszen nagy városban teljes csend el sem képzelhető. Ha folyton

arra figyelsz, mi van az utcákon, mit játszik a szomszéd lánya zongorán, milyen hírt ordít nyitott ablakon át a szemben lakó rádiója, falun mikor bődül el a tehénke, kukorikol a kakas, ugat a házőrző kutya: akkor sohasem fogsz semmire sem menni. Nem szabad kényeskedned, s ha véletlenül egy légy zízeg, felbőszülnöd, hogy a munkában zavarnak. Ha így teszel, folytonosan kizökkenysz a munkából, nem érsz el eredményt, s nem neveled magad az életre, mert bizony az élet nem jár lábujjhegyen, nem suttog körülötted, hanem ott bömböl, kiabál és mégis meg kell felelned. Hogy nagy zajt sem kell okvetlenül észrevennünk, arra példa a szobában levő óra, melynek legerősebb ketyegését, ütését sem vesszük észre, ha a munkába elmerültünk.

Felmerül az a kérdés, hogy *hol tanuljunk*. Vannak, akik azt hiszik, hogy szabadban lehet csak jól tanulni. Hát szeszélyek vannak. Talán hallottátok, hogy egy nagy költő csak akkor tudott alkotni, ha hagymát szagolt. Már most az következik ebből, hogy mindnyájan hagymát szagoljunk, akkor jó költők leszünk?! Úgy-e nem így van? Épígy vagyunk a tanulással is. Szabadban tud talán valaki tanulni, van olyan lélek, melyet nem zökkent ki munkájából a természet hangja, a madárdal, patakesobogás. De bizony a többség nem ilyen. Most nem régen a lemondott vallás- és közoktatásügyi miniszter elrendelte, hogy a szép őszi napokon szabadban oktassák az elemistákat. Még ő sem gondolt a középiskolai tanulók ilyen tanítására. De az elemisták szabadban való tanítását sem tudom a rendes munka keretében elképzelni. Mert vannak olyan dolgok, melyeket kiinn nem lehet rendesen elvégezni, pl. írás. *Legjobban kis szobádban, megszo-*
kott asztalod mellett tudsz komoly munkát végezni. Nem az következik ebből, hogy ne

menjünk ki tanítványainkkal a szabadba. Hogyne mennénk, hiszen ott is lehet tanulni, csak hogy ott más tanulásra alkalmas anyag kínálkozik, mint a szobában, iskolában. Ott a természet szemlélete, földrajzi fogalmak, tájak megismerése, történelmi és irodalmi emlékek felkeresése hagyhat soha el nem múló nyomot a gyermeki lélekben. De az ilyen, természetben való tanulás inkább adatgyűjtés az iskolai munka számára, vagy pedig már megtanultaknak szemlélet által való megrögzítése.

Megint más kérdés, hogy *csendben tanuljunk-e, vagy pedig hangosan mondjuk fel a leckét*, hogyan vessük be jobban emlékezetünkbe. Nos hát embere válogatja! A nagy többség esendesen tud inkább tanulni. Ennek oka az, hogy a hangos beszélés zavarja a tárgyra való gondolást. Ha kiabálsz, a saját hangod csengése, szépsége elbűvölhet, tetszeleghetsz abban, milyen gondosan tanulsz, azonban bizony mondom néked, nem érsz el annyi eredményt, mint ha szerényen csak magadnak tanulsz esendben a leckét. S hogy *fel s alá szaladgálj*, az sem tartozik a komoly tanulás jellemző vonásaihoz. Minden külső fitogtatás, mutogatás csökkenti a komoly munka értékét. Tehát itt is az lesz a helyes eljárás, ami az imádkozásnál: nem

mutogatni, hanem szerényen, bensőségesen végezni a munkát, melyet szent ügynek kell tekinteni. Akkor könnyű lesz a munka, akkor eredményes lesz a fáradságos tanulás, akkor okosodsz és haladsz tanulmányaidban.

Néhány gondolat merült itt fel: nem valami korszakalkotó gondolatok, de azt hiszem, jó tanácsok, melyeket ha nem is akarsz követni, gondolkozz rajtuk. S ha valamiben

mást gondolsz, írd meg, mert szívesen vennék erről leveleket. Különben már restelünk is felszólítani kedves olvasóinkat arra, hogy írjanak nekünk, mert annyiszor kaptunk már kosarat tőlük. De talán egyszer csak megmozdulnak! Pedig én tudom, hogy vannak gondolataik, csak el akarják előlünk titkolni! Nem így lesz ezentúl? Lássuk!

B. D.

A magyar vizek multjából.

A magyarok bejövetelekor hazánk területéből mintegy 50.000 km²-t foglalt el a vizek birodalma. Nem a folyók vize adta ezt a nagyságot, hanem a tavak, mocsarak, lápok, ingoványok, árvizes területek összessége. Árpádházi királyaink ko-

erdélyi sónak, meg fának leszállítására használtak. A vizek elleni védekezés nyomait a XIII. század, IV. Béla királyunk ideje óta állandóan kimutathatjuk.

Már a XV. századtól kezdve hatósági intézkedések voltak védőgátak építésére,

A Duna medre Budapesten.

rában igen sok be- és kieresztő csatornával meg zsilippel ellátott halastóról tudunk, a vízimalmok eredete pedig Szent István korára vihető vissza. Ugyanilyen régi a tutajozás, melyet a máramarosi és

kijavítására, felügyeletére és az árvízvédekezésre vonatkozólag, különösen a Csallóközben, mely természetes helyzeténél fogva állandóan küzdött a Duna és az érsekújvári Dunaág előntései ellen. A

Csepel-szigeten is voltak már ekkor védőgátak. Zsigmond király 1426-ban nyílt parancsot ad ki a Csallóközben fekvő Somorja kérésére a Duna árja elleni védekezésre, 1596-ban törvény rendeli el a Garamon lévő malomgátak átalakítását oly célból, hogy a folyón mindenféle járművek közlekedhessenek, Verbőczy hármaskönyve is intézkedik a vizek elleni védekezésről.

A XIX. század elején a Dunán már mederrendezési munkálatokat is végeztek.

nek mélyítésére, s partjainak állandósítására 38 sarkantyút építettek. Budapesten párhuzamos művekkel, a két part feltöltésével és kiépítésével 237 m keskenyre szorították össze a Duna medrét. Szabályozással az újpesti ú. n. Szűnyog-sziget és a pesti oldal között fekvő Duna-ágot is elzárták: ez jelenleg az újpesti állami kikötő.

Bizony 60—70 évvel ezelőtt folyóink még nagyobbára szabadon járták ősi ártereiket és öntöttek el millió holdakat.

A Vaskapu-csatorna.

A jégdugulások megszüntetése céljából 1818-ban a Duna nagy kanyarulatait Fadd és Baja között átvágják, a Duna jobb partján pedig Szekszárdtól Bátáig töltéseket emelnek, hogy a Duna főfolyása árvíz alkalmával meg ne változtassa irányát és helyét, a tavasszal meginduló jég pedig lefolyást találjon. 1831—1837. között a Dunán Pozsony és Gönyü közt mederszabályozást végeztek, több mellékágot elzártak, s főág medré-

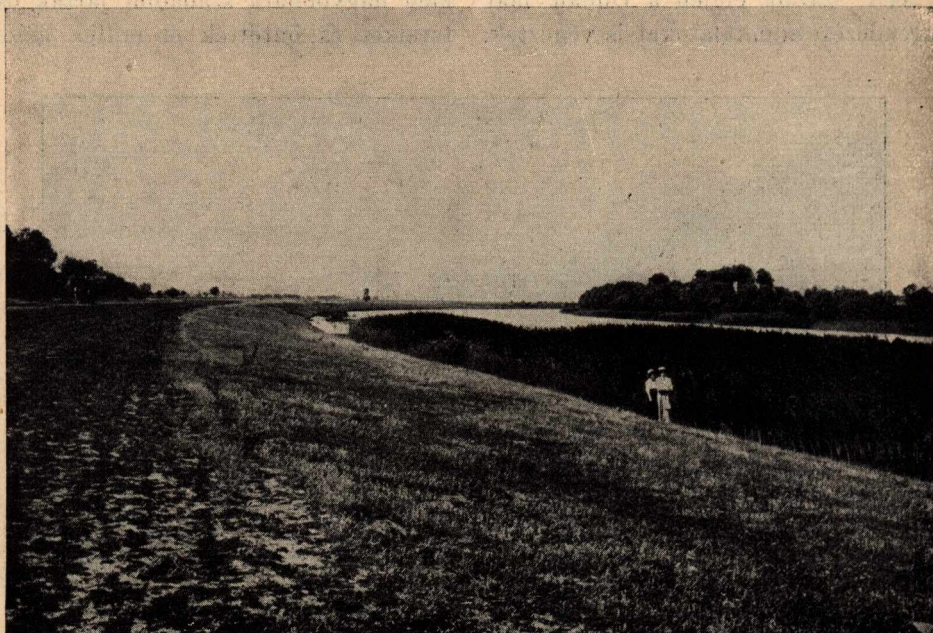
Ahol voltak is rendszertelen gyenge gátak, azokat a nagyobb árvizek átszakították és annál váratlanabban törtek reá a tanyákra, falvakra, sőt városokra is. Eötvös József és Jókai már színesen rögzítik meg regényeikben az akkori, ma már majdnem hihetetlen viszonyoknak képét.

Az elmúlt századok legjelentősebb tette volt a Temes—Bega völgyében végzett nagyarányú munkálat, melynek segé-

lyével mintegy 200.000 kat. holdnyi mo-
csaras, lakhatatlan területet sikerült a
mezőgazdasági kultúra számára meg-
nyerni. Közlekedési utakban is gazdagabb
lett a csatorna által e vidék, s a vízi út
megkönnyítette Temesvárnak és vidéké-
nek élelmiszerekkel és építőfával való el-
látását, egyúttal a Bánság gabonájának
olsó szállítását a Dunára.

nagy területeket borítottak el. A Tisza
árvizeitől elfoglalt eredeti ősi ártér nagy-
sága körülbelül 1,941.000 hektár volt. Itt
eleinte minden rendszer nélkül, tisztán
helyi érdekek kielégítésére végeztek
vízimunkálatokat. Rákóczi György már
1646-ban belga és velencei mérnökök
terve szerint Zemplén megyében Tár-
kány és Tokaj között hajózható csator-

A Tisza árvízigátja Szolnok mellett.

A Tisza, mellékfolyóival együtt, telje-
sen különálló vízrendszert alkot, melynek
jellege lényegesen különbözik a Du-
nától. A Tiszának 157.186 km²-nyi víz-
gyűjtő területe csaknem egészben Nagy-
Magyarországra esett s az országnak
több mint felét elfoglalta (ebből mintegy
45% síkság, 31% dombvidék és 24%
hegyvidék). A síkvidéken a Tisza medre
a szabályozás előtt mély és kanyargós,
esése igen csekély volt, árvizei pedig igen

nát ásatott a só szállításának megkön-
nyítésére. Ezt azonban II. Rákóczi Fe-
renc, mint céljának meg nem felelőt,
1705-ben elzáratta.

A hajózás érdekében a Tiszán sokáig
alig történt valami. Az ármentesítés ér-
deke egyes helyeken ellentétbe került a
hajózással, mert az árvizek levonulásának
siettetésére végzett munkákkal csökken-
tették a folyó mélységét. Azelőtt a Ti-
szán a torkolattól Vásárosnaményig lehe-

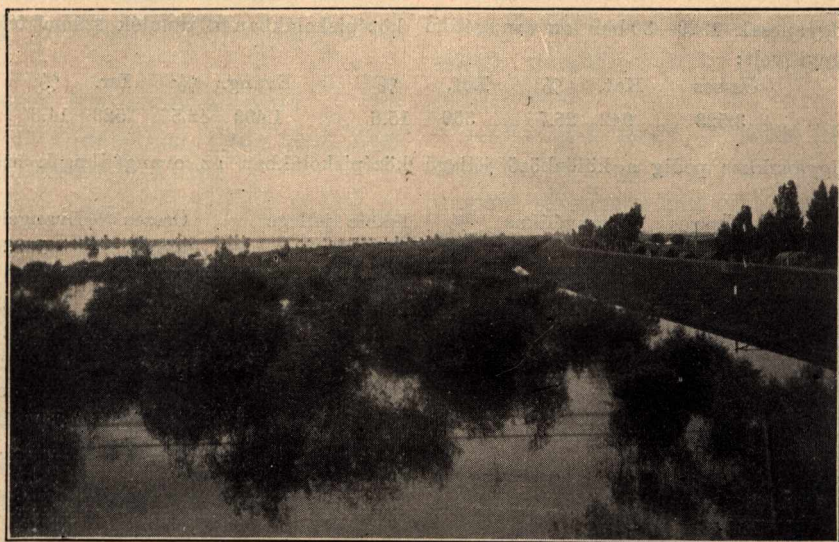

tett hajózni, az átvágások végrehajtásával azonban a lemetszett kanyarulatok fokozatosan beiszaposodtak, s kisebbedett a folyó mélysége. Eleinte az olasz Pa-leocapa tervei szerint folytak a szabályozási munkák a Tiszán, egészen 1855-ig, amikor egy rendkívüli árvíz a már kiépített védőgátak legnagyobb részét megsemmisítette. Ekkor áttértek Vásárhelyi Pál tervezetére, amennyiben az általa ja-

felét. Éppen ezért büszkén állhatunk oda a világ elé, mert alig van nép, mely annyit dolgozott volna — a sok elnyomtatás, háború ellenére — mint a magyar.

Dr. Horváth Károly.

A Tisza völgyében 41 ármentesítő társulat működött, amelyek 3555.5 km hosszúságú töltéssel 4,448.027 kat. holdnyi kiterjedésű területet védtek meg az árvizek ellen. A társulattól kiépített és fenntartott védőgátak összes hossza 6380 km. Az árterület pedig, me-

A Tisza áradása ellen füzesek védik a gátakat.

vasolt 120 átvágás helyett 111 átvágást hajtottak végre.

Óriási munkát végeztek tehát a magyar mérnökök az ország földje érdekében. Míg Hollandiában a vízmentesített terület 1,400.000, Franciaországban a Loire mentén 95.000, Olaszországban a Pó mentén 700.000 hektár, addig Nagy-Magyarországon az árvizek, mocsarak kártételeitől megmentett terület nagysága 4,000.000 hektár volt, tehát megközelíti a mai csonka ország területének

lyet a gátak védene: 6,313.591 kat. holdra rúg, vagyis 3,628.500 hektárra. Ez a történelmi Magyarország 325.411 km²-nyi területének 11.15 százalékát teszi ki.

A Duna völgyében 38 ármentesítő társulat működött. Ezek összesen 2824.5 km hosszú védőgátat építettek ki és tartottak fenn, melylyel 2,165.596 kat. holdnyi területet mentesítettek. — A csonkaország területének 22,3%-a mentesített, mert sokat dolgoztak a többi folyón is. Így a három Körös (Fehér, Fekete, Sebes) és a Berettyó vidékén összesen 243 átvágással, 96.5 km csatornával az azelőtt 1003.6 km hosszúságban haladó folyókat 440.8 km-re rövidítették.

Statisztikai adatok középiskolás ifjuságunkról.

A Magyar Statisztikai Évkönyv XXXVIII. kötetének közlése szerint az 1929—30. tanévben a középfokú iskolák tanulójának száma vallás szerint így oszlott meg:

Iskola jellege	Összes	Kat.	%	Ref.	%	Evang.	%	Izr.	%	Egyéb %
Gimnázium	13.632	8.511	62.4	3.159	23.2	813	6	1.102	8.1	47 0.3
Reál	27.232	16.550	60.8	4.553	16.7	1.884	6.9	4.100	15	145 0.6
Reál	7.976	4.652	58.3	1.101	13.8	641	8	1.522	19.1	60 0.8
Leány köz. isk.	11.955	6.140	51.4	1.870	15.7	814	6.8	3.058	25.6	73 0.5
Leánykollég.*	292	48	16.4	65	22.3	143	49	34	11.7	2 0.6
Összes	61.087	35.901	58.8	10.748	17.6	4.295	7	9.816	16	327 0.6

* Jegyzet. A budapesti ev. leánykollégiumban a IV. és VIII. osztály még nem volt kiépítve.

Ugyancsak 1929—30-ban az evangélikus középiskolákban a tanulók száma felekezetek szerint ennyi volt:

Összes	Kat.	%	Ref.	%	Evang.	%	Izr.	%	Egyéb %
3.523	942	26.7	550	15.6	1.493	42.5	523	14.8	15 0.4

Ugyanakkor pedig a különböző jellegű középiskolákban az evangélikusok száma így alakult:

Iskola jellege	Összes	Evangélikus	%	Iskola jellege	Összes	Evangélikus	%
Állami	23.955	1499	6.3	Ág. hitv. ev.	3.523	1493	42.5
Királyi kat.	2.704	88	3.3	Izraelita	1.689	1	0.01
Községi	4.775	200	4.2	Egyesületi	1.104	163	14.8
Római kat.	14.677	300	2.0	Magán	759	48	6.3
Református	7.901	503	6.4				

Összeállította:

Vankó Richárd,

a budapesti ev. gimn. tanulója.

Mit olvassunk?

Most, amikor csak úgy burjánzik a sokszínű fődéllel ékeskedő ponyvairóladalom, kétszeresen meg kell becülnünk minden jó könyvet. Különösen, ha az olyan, hogy az ifjúság is lelki gyönyörűséggel és lelki haszonnal forgathatja annak lapjait. Örülök, hogy most az Ifjú Évek olvasóinak ajánlhatok egy ilyen jó könyvet. *Böszörményi Jenő* szentesi református lelkész „*Napsütötte mezőkön*” címen kiadta néhány novelláját. Tárgyait a magyar nép életéből veszi, alakjait néhány hirtelen vonással olyan pompásan vetíti elénk, hogy azokat szinte

magunk előtt látjuk, amint beszélnek, dolgoznak, vigadnak és szomorkodnak a „napsütötte mezőkön”. A könyv néhány darabja egyenesen vetekszik a „Jó palócok” karcolataival. Aki szeretné megismerni a magyar nép lelkét, az nagy haszonnal olvashatja el Böszörményi könyvét. Higgyék el nekem, van olyan érdekes, mint Nick Carter legizgalmasabb kalandja, és van benne annyi igazi romantika, mint amennyi álromantikával Marlitt és Courts-Mahler művei díszeszenek. Higgyék el nekem, érdemes elolvasni!

K. A.

SIR A FERGETEG

IFJÚSÁGI REGÉNY.

Irta: Cserepes Sándor.

Battonyai töltött egy cigarettát, még rá is gyújtott s úgy adta oda Kajetánnak.

Pillanatnyi csend támadt. A folyosóról bizonytalan lépések nesze hallatszott be. Figyelni kezdtek. Odakint kinyílt a konyhaajtó, s a jó öreg Balla néni beszélgetett valakivel.

— Jó estét. Kit tetszik keresni?

— A diákokhoz jöttem, Balla néni. Megnézem, mit csinálnak a fiuk.

— Jé! Hát a tanár úr az? No, hogy meg sem ismertem! Hát persze, az én öreg szememmel. De meg olyan sötét is van már. Tessék beljebb fáradni, tanár úr! No de legalább csak egy néhány pillanatra.

A négy diák, mintha dróton rántották volna őket, hirtelen talpra ugrott.

— Kiss! — állapította meg Kajetán, s már dobta is a kályhába cigarettáját, s míg a többiek kapkodva rendezkedni kezdtek a szobában, ő a kinti beszélgetés elesenededte után halkán kinyitotta az ajtót, s anélkül, hogy egy jóestét mondott volna, eltávozott.

Alig mult el két pere, s a triumvirátus a legnagyobb csendben ült az asztalnál, nyitott könyvek fölött. Három szív úgy dobogott most, hogy szinte remegett bele az asztal. És három arc olyan fehérre változott, minthogyha minden vérsejt kiszökött volna belőle. A kényszeredett csend elején alig mertek egymásra nézni. Fülük és szemük az ajtóra meredt, s félve figyelte annak minden rezzenését, minden mozzanását. Minden perc egy óráig tartott.

Ilyen órákká nyúlt percek után nagy kínosan jött meg a szavuk.

— Fiúk, én is hazamegyek . . . talán. Amíg az öreg a nénivel beszélget, szépen meglóghatok.

— De hát miért mennél el? Nem szabad neked nálunk lenni? . . . Ej, de nagyon megijedtetek!

— Ki ijedt meg? — kérde Harter —. Nem ijedtünk mi meg, csak hát egy kicsit nagyon váratlanul jött ez a megtisztelő látogatás.

— És vajjon minek köszönhetjük?

Ez a kérdés mindegyikben felzavarta és kutatta az elmúlt napok és hetek emlékét. Tényleg csak olyan rendes kamaralátogatás-e ez, vagy pedig van valamilyen különös oka?

Mert ez baj lenne . . .

Kintről újra hallatszott a beszélgetés, majd a tanár úr és Balla néni bejöttek a diákszobába. Az öreg asszony megtörölt egy széket kötőjével, hogy a tanár úrnak legyen mire ülni, s aztán, mint aki dolgát elvégezte, mindjárt el is ment.

Közömbös dolgokról kezdtek beszélgetni. Jó-e a lakás, lehet-e zavartalanul tanulni, Varga gyakran eljön-e hozzájuk stb., stb. A meglepetés nyomasztó hangulata elmúlt, és a fiuk szíve is felengedett egy kissé. Már-már úgy látszott, hogy a látogatásnak nincsen semmi különösebb oka, amikor a tanár úr arca hirtelen nagyon komollyá változott és a beszélgetés eddigi tárgyát min-

den átmenet nélkül megszakítva, ily rettenetesen kezdett beszélni:

— Hát atyafiak, én igen örülök, hogy itt találtam mind a hármukat, mert mindegyikükkel akad egy kis beszélőnivalóm. Mondják csak, micsoda ostobaságot csináltak maguk a multkor?

A kérdés felelet nélkül maradt. Kevés szünet után Kiss tanár úr folytatta.

— Nahát csak hallgassanak. Jobb is. De vegyék tudomásul, hogy én mindenről értesültem. A „bemászásról” is. És azért jöttem el, hogy ezt így, nyolc szem közt mondjam meg maguknak. Tehát a kiserdői politizálás és futballozás mögött haszontalan betyárkodás rejlik! No de majd végét vetem én ezeknek a dolgoknak! Mik maguk?... Diákok?! Nem szégyenlik magukat vén kamasz létükre ilyen meggondolatlanságra vemedni?!

Csak úgy röpködtek a szavak. S mintha mindegyik szó egy-egy pofon lenne, úgy érezte Harter, Varga meg Battonyai. Lehajtott fejjel álltak, tökéletes szótlanságban. Most az egyszer még Battonyai sem tudta kivágni a rezet.

Van úgy néha, mikor az embert kint a szabadban, ahol még csak egy fa sincsen, hirtelen elkapja a nyári zápor és csapkod körülötte az Isten nyila: nem tehet mást, behúzza fejét feltűrt köpenyegébe és várja, míg elvonul fölüle a harag.

— Jegyezzék meg, hogy mától kezdve egyiküket se lássam meg a kiserdőben, de esti szürkület után még az utcán se! És ne halljam még egyszer holmi szerelmi regényekkel kapcsolatban a dicső triumvirátust emlegetni, mert akkor aztán nem lesz kegyelem: megcsördítem a fejük felett a repedt harangot! . . . Jó éjtszakát!

A tanár úr elment. Haragosan csapta be maga után az ajtót. A megszeppent társaság tagjai pedig szégyennel és daccal telve emelték fel fejüket egy kis idő múlva.

Varga és Battonyai Harterre néztek. Az okos, a szép, az erős Harterre. A kínos helyzetből való kilábolásra tőle várták az indítékot.

Ő pedig még mindig úgy állt ott a közepén, kezeit a mellén keresztbe fonva. A feje még mindig lehajolt. A szégyen hajtotta le az imént, de most már a harag tartotta lefeszítve, leszorítva, mintha csak öklelni készült volna. Összefont ujjai lassan, egymásután ökölbe görbültek, azután az egész alak kiegyenesedett, s lehetett látni, hogy valami végtelen nagy, de végtelen tehetetlen erő rohan végig az ifju emberen.

Társai félénk várakozással néztek rá: mit akar tenni? Ő pedig megkeményedett öklével olyat ütött az asztalra, hogy fel is szisszent a fájdalomtól, azután szinte zuhanva ült le az egyik asztal mellett álló székre.

Asztalra fektette behajtott balkarját, ennek vánkosába temette az arcát és mintha sírt volna, úgy remegett göresösen a teste.

Pedig nem sírt. Közel sem volt szeméhez a könnyek forrása. Csak nézte, nézte csukott szemén keresztül azt a sötétséget, amelyben olyan csodálatos tisztán és szépen látni, nem azt, ami körülöttünk, hanem azt, ami szívünkben van bent, mélyen.

Csak nézte, nézte azt a kevésszer látott arcot, amely minthogyha ezüst vonalokból rajzolódott volna ki olyan drágán tündökölt a sötétségben. Egyszer messziről tünt fel, majd odajött egészen közel hozzá, egyszer felszállt hihetetlen gyorsasággal, majd újra alájött, egyszer csak eltűnt, de vissza-

káprázott ismét, mintha ki belenéz a napba egyszer, csukott szemén keresztül is látja soká, soká előtte fényeskedni . . .

Battonyai és Varga csendben kezét fogtak egymással. A kis Battonyai leült az asztalhoz Harter Gusztávval szemben. Egy darabig csak nézte, azt hitte, hogy zokog, de amikor úgy látta, hogy megesendesedett

már, elővette a fizikakönyvet, s megpróbált belemerülni a Toricelli-féle cső rejtelmes históriájába.

Varga Gábor meg osont haza a sötétté vált városon keresztül és este azt hitték róla otthon, hogy beteg, mert egyszer sem hegedülte el a Cinka Panna nótáját.

(Folytatása következik.)

A Nobel=díj.

Alapítója Nobel Alfred (1833—1896), a kiváló svéd vegyész, aki nevét a dinamit felfedezésével kétszeresen megörökítette: találmányával szerzett 50 millió franknyi vagyont, amelytől a svéd Akadémiára hagyta azzal a megbízással, hogy annak öt egyenlő részre osztott kamatait adják ki évente olyan szellemi kiválóságoknak, akik a fizika, kémia, orvostudomány, irodalom és békepropaganda terén szereztek nagy érdemeket. A tudományos és irodalmi érdemek elbírálójául a svéd Akadémiát, a békepropagandaapostol meghatározójául pedig a norvég Parlamentet jelölte meg. Nehéz tisztség hárult mindegyik testületre, de más és más okból; az egyikre a választók túlságos gazdagsága, a másokra szegényes volta miatt. A békepropagandadíjat első évben, 1915-ben a Nemzetközi Vörös Kereszt Egyesület nyerte el; azóta gyakran betöltetlen maradt. A második nyertes 1919-ben Wilson elnök volt híres 14 pontba foglalt békeakciójának elismeréséül; a világpolitika szereplői közül Chamberlain, Briand és Stresemann kapták meg többé-kevésbé megérdemelt kitüntetésül.

Az irodalmi nagyságok közül a következők emelhetők ki: Romain Rolland, a finom ízlésű zenetörténész, a híres Jean Christophe

c. regényciklus szerzője. Lagerlöf Zelma, a gyengéd lelkű svéd regényíró, a bájos Krisztus-legendák költője; Bernard Shaw, az angol regény- és színműirodalom elmés, bizarr észjárású szatirikusa; Anatole France, a modern francia irodalom egyik büszkesége stb. A tudományos világ Nobel-díjnyertesei közül a laikus közönség előtt legismertebb Einstein Albert neve, aki a fizikában már régebben megállapított relativitás elvét foglalta egységes rendszerbe.

Magyar ember, sajnos, eddig még nem szerepel a kitüntetettek közt. Zsigmondy, a göttingai egyetem tudós vegytanára származására nézve ugyan magyar, nevelése, életköre, szellemi légköre azonban német. A mi Herczeg Ferencünk szóba került már egyszer, de csak annyiban maradt; pedig ugyancsak beillenék ebbe a fényes nemzetközi társaságba. Végzet az, ami sok más kiválóságunknak, hogy magyar; nem csupán véletlenül, születésénél fogva, hanem saját választása szerint is magyar.

Dr. Láng Margit.

Valér Erik 2. számban megjelent lineummetszetének címe kimaradt. Pótlólag közöljük: *Paestum: Poseidon temploma.*

Sir Arthur Eddington, a híres amerikai csillagász, az amerikai cambridgei egyetemen tartott előadásában kijelentette, hogy a világegyetem egyenletesen növekvő sebességgel táguló léggömbhöz hasonlít, amelynek átmérője minden 1300 millió évben megkétszereződik. A világegyetem e fokozatosan gyorsuló kiterjeszkedése az oka annak, hogy a távoli ködfoltok és tejutak növekvő sebességgel távolodnak a Földtől. A legnyugtalanítóbb tünet e kiterjeszkedés állandó gyorsulása, ami arra mutat, hogy a világ szétpattanó bűbörék. A szférikus világegyetemben, Eddington szerint, a fény, miután körülutazta a világegyetemet, kiindulási pontjára térhet vissza. Az idők kezdete óta kibocsátott kozmikus sugarak túlnyomó része még a világegyetem kiterjeszkedésének megkezdése előtti időből származhatott.

Piccard tanár sztratoszféri repülőútján megállapította, hogy a kozmikus sugarak intenzitása 14.000 méter magasságig fokozatosan emelkedik, nagyobb magasságokban azonban már nem. A földre érve, a kozmikus sugarak elvesztik elektromagnetikus hatásukat. Ez a sugárzás vagy az égtestek közötti üres térből, vagy a sztratoszférából származik. Az utóbbi esetben az atomok közötti önsugárzásról volna szó. Ez az elmélet halatlan lehetőségeket rejt magában villamosenergia előállítására.

William Beebe, neves amerikai természettudós, a mélytenger Piccard-ja, „Batysphaera“ nevű acélgömbjében 700 méterre bocsátkozott le a tenger mélyébe. Mikor az első száz méteren túl volt, egyszerre a legbámulatosabb és lenyűgözőbb látvány tárult eléje. A gondola ablakán kitekintve ugyanis, az az érzése volt, mintha a csillagos ég borult volna rája. Körülötte kisebb-nagyobb fénypontok csillantak meg, amelyek gyors mozgással közeledtek, vagy távolodtak. A fénypontok vilá-

gító halak voltak, amelyek hirtelen szökkenéssel keringtek; némelyek egészen közel merészkedtek az áblakhoz. Azután hatalmas polipok tűntek fel, tányérszemű szörnyek, amelyeket sikerült is fényképezni.

Uwins kapitány, az ismert angol pilóta, új magassági világrekordot ért el Bristol közelében. Uwins kapitány ugyanis 45.000 láb (közel 14 kilométer) magasságra emelkedett és ezzel megdöntötte a 43.200 láb német rekordot. A kapitány különleges oxigénlevegzőkészülékeket, valamint villamos fűtési ruhát, sapkát és keztyűt vitt magával, a nagy hideg azonban ennek ellenére leszállásra kényszerítette.

A Malygin nagy orosz jég-törő, amely a közelmultban északi sarki úton volt, nagy sikereket ért el és oly helyeken járt, ahol hajó még nem fordult meg. A kedvező jégviszonyok következtében a Malygin elérte a 82 és fél északi szélességi fokot. A gőzös még tovább folytatta volna útját az északi sark felé, de oly hatalmas jégöv állta útját, hogy kénytelen volt délkelet felé kitérni. Így eljutott a Rudolf-földtől északra fekvő vizekre, amelyeken hajó még nem járt. A Malygin később megközelítette Bella-földjét is, amelyet csak kétszer láttak emberek és pedig 1894-ben Nansen és Johannsen, majd 1931-ben a Zepelin-expedíció résztvevői.

Pauliny Mihály állami iskolai tanító, az ismertnevű régész, nagy kiterjedésű hún-avarkori temetőt fedezett fel Kiskőrösön. A próbaásatások alkalmával, amelyek során tizennégy sírt tártak fel, kor- és kultúrtörténeti szempontból becses leletek kerültek felszínre, köztük egy őz- vagy szarvasagancsból faragott, arasznyi hosszúságú, keskeny és enyhén ívelő, belül üres, kívül meglepő ízléssel díszített, eddig ismeretlen műtárgy is. A leleteket a Nemzeti Múzeumnak küldték és a te-

mető további feltárására a múzeumot kérték meg. Egyébként ez már a harmadik hún-avarkori temető Kiskőrösön, ami arra mutat, hogy Kiskőrös a húnok és avarok idején is állandóan lakott hely volt.

A török dúlás Vác környékén falvakat törölt le a föld színéről és a régi térképek sok községnek csupán a nevét őrizték meg. Ilyen virágzó község volt valamikor a Nógrádverőce szomszédságában lévő Magyarkút, amelynek ma már csak a neve van meg és festői vidékét csak a kirándulók és a turisták ismerik. A kirándulók nem-

régiben épületfalak romjaira bukkantak. Régi iratokból kiderült, hogy azon a helyen az egykori Magyarkút **ezeresztendős templomának** a romjai vannak. Sok leltre bukkantak, amelyeket beszolgáltattak a Nemzeti Múzeumnak. A helyén templomot vagy nagyobb kápolnát akarnak emelni.

Jasa Heifetz hegedűművész legutóbb Afrikában hangversenyezett. Amikor onnan Los Angelesbe visszatért, fia számára **hegedűt** hozott ajándékkul, amely 2750 gyufából készült.

P. F.

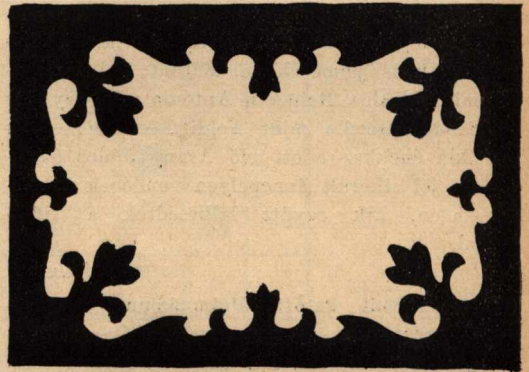
A konyhát éppen úgy, mint a lakás többi részét, díszíthetjük kézimunkával. Tapasztalattól tudjuk, mennyivel barátságosabb, hívogatóbb az olyan konyha, amelyik kézimunkaterítéssel, szekrényesíkkal van díszítve.

I. rajz.

Kevés fáradtsággal minden háziasszony megszerezheti magának ezt az örömet. Az egyszerű rátét munkához kétféle anyagra van szükség, fehér és színes vászonra. Nagyon kedves a fehér és piros szín. Készítési módja a következő: mindkétféle anyagból egyforma nagyságú darabot szabunk, egymásra férceljük a bal felén,

úgy, hogy a színe mindkettőnek befelé legyen és körülgépeljük három és fél oldalán. A negyedik oldalon egy kis nyílást hagyunk, azon keresztül kifordítjuk, majd láthatatlanul azt is összevarrjuk. Most a piros vászonra rárajzoljuk a mintát és a rajzon belül ráférceljük. Majd a mintán kívül körülvágjuk a piros vásznat, vigyázva, hogy az alatta lévő fehérbe bele ne vágjunk.

II. rajz.

Ha ez megvan, pontosan a rajz mentén behajtogatjuk a piros vásznat és leférceljük. Az eldologozásnak több fajtája van. A legegyszerűbb, ha körülgépeljük a minta szélét, másik fajtája, ha láthatatlanul körülvarrjuk, harmadik, ha körülburkoljuk. A mintának egyszerűnek és nagyvonalúnak kell lennie.

Glock Klára.

HIREINK

A budapesti evangélikus leánykollégiumban új egyesület alakult, az *Ifjúsági Vöröskereszt*, melynek vezetését Dr. Bexheft Ármin iskolaorvos és Katona Magda VIII. o. vették kezükbe. Első segélynyújtást tanítanak először is a tagoknak. — A *Gyámintézet* első összejövetelén a bibliának életünkben való szerepe volt a központi tárgy, melynek keretében Marcsek Sára, ifj. elnök a biblia keletkezéséről szolt, Ruzicska László tanár-elnök pedig bibliamagyarázattal irányította a tagokat. — *Arany János halálának félszázados fordulóját szép ülésben ünnepelte az Önképzőkör.* Gottesmann Ágnes VII. o. a nagy költő költészetét jellemezte, Werner Sarolta ifj. elnök hangulatos bevezetést írt s nagy hatással szavalt, Ináncsi Irén VIII. o. Arany életét állította össze. Kis és nagy növendékek mutatták be közben a költő költeményeit, s különösen Popper Zsuzsa és Takáts Paula III., Horvay Gizella VII. és Szücs Magda VIII. o. érték el nagy hatást előadásukkal. A műsor legérdekesebb pontja a Toldi II. énekének megjelenítése volt. Ezt a IV. osztályosok állították össze, rendezték és játszották is jelmezekben. Kitünt Reich Valéria mint Miklós, Reimann Antónia mint György és Sándor Gizella mint Toldi Lörinené. Még egy kis énekkar adott elő Arany János dalai-ból. A jól sikerült ünnepélyen vendégek is voltak jelen, kik együtt lelkesedtek az ifjúsággal.

Krónikás.

Az aszódi Petöfi-reálgimnázium és leánynevelőintézet együttes vallásos estélyen ünnepelték a reformációt. Dr. Czirbusz Endre, reál-gimn. tanár ünnepi beszédét Komonyi Margit és Mikes László növendékek szavalata, a két iskola énekkarának külön-külön énekszámá egészítették ki.

A budapesti ev. gimnázium ifjúsági egyesületei megkezdték munkájukat. Az Arany János Önképzőkör ez évben Dr. Kerecsényi Dezső vezetésé alatt áll; ifjúsági elnöke Flesch Péter lett. A Benczúr Gyula Képzőművészeti Kör ifj. elnöke Freund János, a Dal- és Zeneegyesületé Rózsa Pál, a Sakköré Soós Zoltán, az Ifj. Sport-

köré Zmeskál Miklós, az Ifj. Gyámintézeté pedig Lantosy Károly lett. Az Ifj. Segélyegylet is megkezdte áldásos működését.

Freund János.

A reformáció védelme, Gusztáv Adolf szel-lemében, ez volt a központi gondolata a Budapesti Ev. Gimnázium reformációi ünnepélyének. Az ifjúsághoz Lantosy Károly és Maier András VIII. o. tanulók szoltak. Szavaltak Blahó Miklós és Pálmai Kálmán.

Bendl Andor.

Nyolc pengő adományt küldtek a budapesti norvég missziói kápolna hívei a budapesti ev. gimnázium vallástanárához azzal a rendeltetéssel, hogy két szegény tanuló előfizetési díjául szolgáljon. Köszönjük.

Budapestiek! A budapesti ev. gimnázium és ev. leánykollégium Ifjúsági Gyámintézetei november 13-án d. u. 6 órakor a fásori gimnázium (Vilma királynő-út 19—23.) dísztermében a budapesti ifjúság részére közös gyámintézeti ünnepélyt rendeznek. Az előadást az Evangélikus Egyetemes Egyházi Gyámintézet egyházi elnöke: Ziermann Lajos soproni lelkész, kormányfőtanácsos mondja. Budapestiek! Szeretettel hív mindnyájatokat a rendezőség.

Valér Erik, lapunk munkatársa, akinek kiváló metszetei már esztendőnk óta gyönyörűséget szereznek olvasóinknak, „*Itália*“ címen 24 lino-leummetszetet adott ki könyvalakban. Tartalmazza az olasz tájak és városok ismert és kevésbbé ismert képeit festői és modern ábrázolásban. A könyv minden nagyobb könyvkereskedésben kapható. Bolti ára 10 P. Az Ifjú Évek előfizetői 8 P-s kedvezményes áron szerezhetik meg ezt a kiállítására nézve is pompás könyvet szerkesztőségünkben.

Ha terjeszted – akkor fejleszted is az IFJÚ ÉVEK-et!

3. Keresztrejtvény.

(6 pont)

1		2	■	3		■	4		5
	■	6	6/b	■	■	7		■	
8	9	■	10	11	12		■	13	
14		15	■	16		■	17		
18			19			20			
	■	21		■	■	22		■	
23	24			25	26			27	
28			■	29		■	30		
31		■	32			33	■	34	
	■	35		■	■	36	37	■	
38			■	39		■	40		

Vízszintes sorok: 1. Szabadságharcunk egyik hőse, 3. A vadász teszi, 4. Ital, 6. Ahol semmi sines, 7. Személynévmás (többes), 8. Személynévmás (többes), 10. Nagy csarnok (latin), 13. Növény, 14. Helyhatározó, 16. Rag, 17. Idegen férfinév, 18. Ez történik nyáron a télkabáttal, 21. Ford. a fa része, 22. Idegen prepozíció, 23. Költő, 28. Dunántúli község, 29. Azonos magánhangzók, 30. Vonatkozó névmás, 31. Rag, 32. Krisztiánia új neve, 34. Német prepozíció, 35. Ós, 36. Ilyen energia is van. 38. Festmény, 39. Barackból is csinálják, 40. Testrészt.

Függőleges sorok: 1. Ilyen a magyar ember a háborúban, 2. A munka eredménye, 4. Személynévmás (többes), 5. Dolmánydísz, 6/b. Rag, 7. Időhatározó, 9. Női név (ékezethiba), 11. Minden szolgának van, 12. Női név, 13. Mohón eszik, 15. Függeszt, 17. Asszony (idegen), 19. Férfinév (idegen), 20. Állathang, 24. Ilyen szarvas is van, 25. Angolul: igen, 26. Ismertető jegy, 27. Minden okozatnak van, 32. E nélkül semmi sines, 33. Felkiáltás, 35. Ver, 37. Személynévmás (többes).

4. Számrejtvény.

(5 pont)

42, 4, 27, 38, 2,	Ez alatt fészkel a fecske.
11, 46, 49, 5, 1, 6, 34,	Száraz növény.
51, 39, 25, 14, 35,	A kerék része.
17, 32,	Kicsi eszköz.
28, 9, 10, 40, 16,	Hordórész.
45, 12, 36, 23,	Erdei fa termése.
43, 50, 20, 22, 48,	Kisgyermek őrizője.
30, 41, 33, 18,	Nevezetes diákváros.
8, 21, 13, 15, 24,	Zagyvába folyó patak.
44, 3, 10, 37,	Ritmikus művészi játék.
26, 7, 47,	Tokajvidéki falu.
31, 30, 29, 19,	Kiskecske.
1—51	Ismert vers első két sora.

(Leírjuk a számokat 1—51. Azután a jobb-
oldali meghatározások alapján megkeressük a
megfelelő szavakat. Minden szó annyi betűből
áll, ahány számot találunk a baloldalon. A meg-
talált szavak betűit a jelzett számok helyére
írjuk s így kapjuk meg az eredményt.)

Az **IFJÚ ÉVEK** minden olvasójának
figyelmét már most felhívjuk az

1932. FEBRUÁR ELEJÉN

tartandó

IFJÚSÁGI KONFERENCIÁRA

Különösen a vidékieket kérjük, hogy
minél hamarabb jelentkezzenek, mert ké-

sei jelentkezéseket tudomásul nem vehe-
tünk. **Kedvezményes vasúti jegyért és el-
látásért legkésőbb 1932. január 10-ig kell
jelentkezni.**

A konferencia tartama 2 nap. Helye:
Budapest, Evangélikus Leánykollégium.

KÉSZÜLJETEK !

XI. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM.

BUDAPEST, 1932. NOVEMBER 10.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algöver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY-MIKLIÁN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÖHM DEZSŐ.**

Lapunk minden hó 10-én jelenik meg a tanév folyamán.

Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekkszámla száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.